

Trummorna, lutor och trumpeters ljud rullar över kullarna, följt av tusentals marscherande fötter. Framför dem står republikanernas bondearmé till antal minst de dubbla. På en höjd intill det kommande slagfältet står en grupp med officerare, i dess mitt en general. Hans huvud är sänkt och hans ögon är stängda, allt ljud tystnar och trupperna ställer upp sig i slagordning.

Tystnaden drar ut en minut eller två, ingen vågar andras och spänningen i luften så fast att den går att greppa. Generalen sänker sin hand med ännu stängda ögon, kanonerna ekar över dalen, bondearméns ger ifrån sig ett vrål av smärta och vrede när den glödande metallen sliter sönder deras led. Ett ursinnes skrik när republikanernas trupper sätter sig i rörelse, ljudet av springande fötter blandas med taktfast marscherande kängor. Musköternas smattrande lägger sin sång till kanonerna och soldaternas skrik i slagets symfoni.

På kullen står generalen med sänkt huvud och lyssnar. En pojke kommer upp bakom honom, "Don jag har ett meddelande" inget svar, han harklar sig "Don det är viktigt" Generalen öppnar sina ögon och säger med tom röst "Pöjk hör du inte den vackraste av alla symfonier, sången av ett slag. Du stör" Generalen vänder sig om drar sin pistol och skjuter pojken i buken innan han åter vänder sig mot dalen och sluter sina ögon "Se vad han vill".

En man stiger fram och tar det nu blodiga brevet från pojkens hand och läser "Han kallar, de gör sig redo för nästa steg, du är eftersökt i huvudstaden omgående". Generalen suckar, kastar en sista blick mot slaget "jaja vi är ändå klara här, dags att sätta en bastard på tronen" Sällskapet sitter upp på sina hästar och lämnar fältet bakom sig.

På höjden ligger en pojke i sitt eget blod och ser upp mot den blå himlen, sakta tar han sina sista andetag till ljudet av det slag som ännu rasar i dalen nedanför.